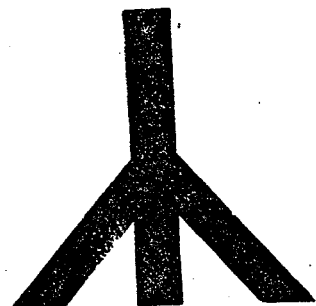

I EUROPA'S KAMP MOT BOLSEKVISMEN
I ØST • OFRET DE SITT LIV FOR
FEDRELANDETS FRIHET
- VÅRE KAMERATER:

Odvar Nes,

fra Rena.

Jens Hoel,

fra Oslo.

Halfdan Martin Moss,

fra Bergen.

DERES ÆRE ER TROSKAP
EVIG LEVER DERES DÅD

Falt for sitt land.

Søftise norsk Okkupasjonshistorie 2014

Jens Hoel.

«Selv om livet skal settes på spill —»

Slik har vi sunget for full hals mange av oss, og andre har sagt om oss at det var en frase. Men vi visste at det ikke var det. Var vi først grepet av denne store tanken om å samle Norge til samhold og fordragelighet så satte vi gjerne vårt liv inn i denne kampen. For det var jo først gjennom kamp vi kunde nå dette målet. Kamp mot alle de makter som hadde ledet sinnene i andre retninger som vi tydeig så bare var til skade for vårt folk.

Og helst var det unge og ufordervede mennesker som vilde være med og ta denne kampen op. Og ungdom er kraft mer enn noe annet, når den er fylt av ånd og begeistring for en sak.

Vi har heldigvis mange av den sorten her i Norge ennå. Tross åreg og usund og fordervelig oppdragelse.

Tusener av dem har vi her hjemme som daglig er med og fører an i kampen for et større, friere og først og fremst samlet Norge. Og denne ungdom er også representert langt ute i denne kampen, langt ute på slagmarken finner vi dem på post til ære for sitt folk og fedreland.

For det er der ute de kan være med og få rykket ondet op med roten. Det er der de har hatt sin grobunn alle de fordervelige tanker som igjen har forgrenet seg utover verden og som også her hjemme har lagt sin klamme hemmende hånd på all oppdragelse til sund og god nasjonal utvikling.

Det er mange som ikke forstår dette at vår beste ungdom kan kjempe for Norges sak der ute. — Men den ungdom som kjemper for Norges samling forstår det og verdsetter det.

Enda en gang har vi mottatt det sorgens budskap at en av disse unge kjempere har satt livet til: Jens Hoel. En ung kjernesund hirdmann hvis liv var fylt til randen av ideal-

isme, tro og kampglød for det godes sak.

Vi husker ham her hjemme fra mange av oss, fra den vanskeligste tiden. Han var med, alltid villig til innsats, det var likesom han ikke kunde få ydet nok denne gutten. I ungdomsfylkingen var han med, i hirden, i musikken. Det er forresten derfra jeg kjenner ham best, musikkalsk og lærvillig som han var. — Mange vil ikke forstå det når jeg forteller at han sluttet sin skolegang for alt dettes skyld. Skolen og dens ufruktbare lærere var for negativt for ham i denne store tiden.

Jeg kan fortelle en liten episode som i sin lille enkelthet kan forklare mer enn noe annet. Jeg tok ham med ut på et par fornøielsessteder og restauranter her i byen hvor ungdommen festet og drakk og danset og var i en tilsynelatende oppløst stemning. Visangerne og akrobatene fikk lokalet næsten til å heve seg av den orkanaktige latter og bifall de utløste hos det ungdommelige publikum. Da så jeg på ham, men det gledet ham visst ikke det minste noe av det. —

Nå, sa jeg, kommer du ikke i stemning du også, som alle de andre? — Han bare ristet på hodet. — Da vi gikk hjemover sa han: Det er nok bare en som kan sette meg i stemning nå, og det er Føreren. Når jeg ser og hører ham er det som det lysner og jeg blir hevet over alt dette her, og på et høiere plan hvor livet sier meg at det er noe mer enn dans, drikk og fornøielse. —

Noe av hans siste arbeid for Nor-

ges sak her hjemme utførte han som vakt på Føreren kontor. Da var han stolt, nå kunde han få se ham hver dag og trekke kraft av hans umiddelbare nærhet.

Og så kom Føreren oppfordring til Regiment Nordland i januar 1941, — da var han straks på pletten og meldte seg.

Nå skulde han virkelig få være med å kjempe. Og så dro han og gav oss det største offer noe menneske kan gi. Han gav livet for oss, for sine store tanker om Norge som et sundt, samlet og lykkelig folk, for sin Fører og sitt fedreland.

Så sitter vi her igjen tilbake fylt av et stort og smertelig savn over denne uforferdede og varmhjertede kjemper. Vi, vennene hans, saken hans, og ikke minst hans prektige foreldre og søsken. Han hadde den glede denne gutten å ha foreldre som forstod ham og var stolte av ham. Og deres offer vil aldri glemmes i fremtidens Norge. — Å miste en venn er tungt, men å miste en slik sønn er mer smertelig enn alt annet en kan forestille seg. Ære være hans foreldre, de tar sin byrde og bærer den som de gode og trauste representanter de er for kjernesundt norsk blod og ætt.

Minnet om ham vil lyse sammen med minnet om alle de andre kameratene som også lot sitt liv for Fører, folk og fedreland. Og hans navn vil bli hugget i granitt i den minnehall som skal reises over våre falne i Studenterlunden. — Og derfor vil det bli risset inn i bevisstheten hos hver eneste norsk ungdom som marsjerer til et nytt og bedre Norge, som et eksempel, som en flamme vil det brenne seg inn i hver av dem, slik at Norge for all framtid vil være sikret mot ny fornedrelse.

Hakon Eriksen.

†

Vår prektige sønn og vår bror,
SS-soldat

Jens Hoel

døde ved Østfronten 22. desember
1941.

Esther og Knut Hoel, foreldre.
Olav, Knut, Oscar, Per, Esther
Sofie (Tulla) og Anne Marie
(Bitten), søsken.